

сж потеглили вече нови хиляди войски, които носят храна, обсадни машини...

И Калоянъ пада на колѣне предъ походната си икона.

И сега! И сега! Стори чудо... Помогни ни...

Втори, трети, четвърти пѣтъ куманската конница напада окопа на латинитѣ, но вече никой не се измамва. Строго ги бѣ мѣмралъ Бодуенъ за непростимата грѣшка. Можеше ли такава тежко въоръжена войска да гони леката куманска конница? И още по-строга бѣ заповѣдта му.

Никой да не напуска окопа безъ негово знание.

Съ зле сдържана яростъ, рицаритѣ останаха да търпятъ дръзкитѣ закачки на куманитѣ. А никой не знаеше колко ще стоятъ така, гладни, въ бездействие, съ скръстени рѣще. И при това, съ тия досадни кумански мухи, които правѣха всичко, за да ги изкаратъ отъ търпение. Кога ще пристигне Дандоло? А графъ Анри? Защо се бавѣха? Не знаеха ли, че храната имъ е съвсемъ на привършване?

Въ това време при царь Калоянъ се яви единъ младъ войскарь. Чернитѣ му очи пламтятъ дръзко и неустрашимо. Тънката коприна на тъмнитѣ му вѣси блести отъ младостъ.

— Ето що съмъ намислилъ, царю честити, — казва той на царя, който вперва въ него помраченъ отъ грижи взоръ. — Фрѣзитѣ нѣматъ храна. Ако пуснемъ срещу тѣхъ едно стадо добитѣкъ, и прикрити задъ него, незабелязано стигнемъ лагера имъ, нѣма ли да успѣемъ да ги изкараме извънъ окопа?

И чернитѣ очи смѣло издържатъ тежкия, коравъ царски погледъ.

— Какъ е името ти, войниче?

— Радулъ, царю честити.

— Сякашъ съмъ те виждалъ вече нѣкъде. Ако успѣешъ съ това, което си намислилъ, утре ще бѣдешъ страторъ отъ моята конница.

Безумна гордостъ трепва по мургавото лице на момъка. Той се покланя доземи и изчезва задъ високитѣ скали.

14 априлъ 1205 година.

И
разскази
